

LITERATURA, FUTBOL I ROCK-AND-ROLL

EL MALAGUANYAT AUTOR DE *PRÉSSECS I DIÈSEL*, DAVID COLOMER, ERA UN NARRADOR ENGINYÓS I PROVOCADOR

Lluís Simon, amic i company de redacció de David Colomer (Barcelona, 1970 – Portbou, 2003), repassa la trajectòria d'aquest escriptor i periodista gironí, que va començar a esmol·lar la ploma amb divertides cròniques futbolístiques a *El Punt* i va morir prematurament als 33 anys, després de publicar dos llibres que apuntaven singulars qualitats literàries.

LLUÍS SIMON > TEXT

«Sobre les conferències literàries, fa la impressió que tothom sap perfectament què hi havia dins la closca de l'autor consagrat i preferiblement mort de turment, ja que aquest no pot protestar exclamant que no tenen ni puta idea del que sentia, per dir-ho llis... Entenc que Salinger no surti de casa seva.»

(David Colomer)

Sovint es parla de la crisi que viu el periodisme en general i la que sofrem més concretament els professionals de la premsa escrita. Primer, tenim la crisi de valors. Aquesta no la podem mesurar científicament, perquè de valors n'hi ha tants com de persones. Intuïm, això sí, que hi ha un descens cap a l'infern de la mediocritat. Després, tenim la crisi econòmica. D'aquesta sí que en tenim números, sobretot quan veiem que les empreses editores es fan un fart d'acomiarar redactors i ni així quadren els comptes. Per fugir d'aquest buit ètic i monetari ens resta el camí de l'excel·lència, una paraula que els primers que l'han gasat han estat els mateixos mitjans que necessiten aplicar-la de forma urgent.

I d'aquesta manera arribo a l'amic, escriptor i periodista –l'ordre no és trivial– David Colomer, que en aquests tres àmbits sí que va arribar per un camí o un altre a la desitjada excel·lència i, de fet, en va pagar un peatge molt car. Si les coses haguessin anat d'una altra manera probablement estaríem escrivint sobre un autor ja consolidat dins la literatura catalana. Jaume Vallcorba, que li va editar *Danys col·laterals* a Quaderns Crema, ja parlava d'ell com un dels escriptors

«El futbol només m'interessa quan n'escriuen Sergi Pàmies o David Colomer», deia l'editor Jaume Vallcorba

a descobrir en la nostra llengua. «El futbol no m'agrada gens» –confessava l'editor–. «Només m'interessa quan n'escriuen Sergi Pàmies o David Colomer». En la presentació d'aquell llibre, davant d'una audiència expectant a la Llibreria 22, el mateix autor va autodefinir-se amb un to volgutament provocatiu: «Tots els escriptors catalans joves que traïem el cap som uns clons de Quim Monzó. Així doncs, faré com ell i us llegiré un conte...».

Revisant les àcides aventures d'aquell recull he somrigut amb nostàlgia –això primer– i he tornat a considerar –això segon– que aquelles històries seguien la línia dels mestres del gènere a Catalunya i en concret del pare de totes aquestes criatures que ara pul·lulen per diaris, ràdios i tele-

>> **David Colomer.**
*A la dreta, portades dels
 seus dos llibres de contes.*

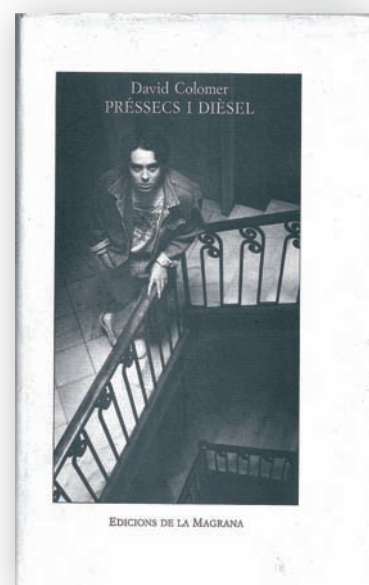
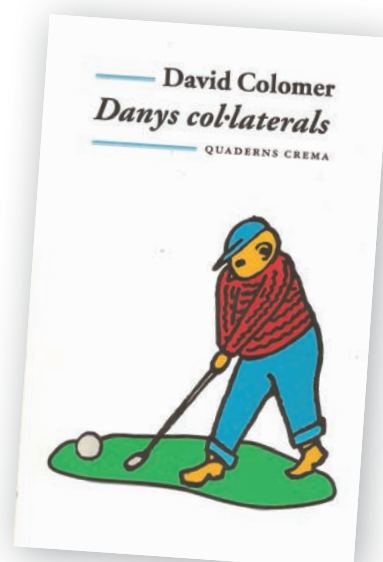
visions del país, Pere Calders; dit això sense ànim d'ofendre'ls. No cal ser un gran expert en crítica literària per catalogar David Colomer com un narrador enginyós i provocador. Tenia una obsessió, com tots: la classe mitjana i la seva circumstància. El seu estil el definiria, emprant una metàfora futbolística, com el d'un davanter que va directe a barraca, sobretot a l'hora de traçar el perfil dels seus personatges. Quan escrivia exagerava de forma calculada el patetisme dels seus personatges principals. Això li permetia, probablement, amagar la seva faceta més personal: un sentimentalisme ni exagerat ni superficial, simplement autèntic. I que em perdoni per ficar-me on segurament no em demanen, ja que ell era el primer de queixar-se dels saberuts que

feien de psicoanalistes amb els escriptors que no es podien defensar.

Influència anglosaxona

Mai m'atrevia a discutir-li sobre qüestions literàries. Feia la sensació, per posar un exemple gens gratuït, de conèixer tota la literatura contemporània nord-americana. Com tots els joves de la nostra generació, la del *baby boom* dels 70, estava imbuït, conscientment o inconscientment, de la cultura anglo-

Kerouac era una referència molt més transcendent que no pas Rodoreda

saxona que ens queia a raig pertot arreu. De fet, havia viscut uns mesos als Estats Units –«en un garatge», recordava sempre– i això s'havia de notar. Kerouac, perquè ens entenguem, era una referència molt més transcendent que no pas Rodoreda.

Un dia vaig gosar demanar-li una recomanació literària d'alguna novetat. «No sé, prova Houellebecq». Fou llavors quan vaig comprendre que el seu acusat sentit de la provocació, que de vegades m'arribava a molestar, era una manera com una altra d'amagar al món la seva complexa personalitat. Com he dit, el seu principal

>> **Presentació de Danys col·laterals a la Llibreria 22. D'esquerra a dreta: Ponç Puigdevall, Jaume Vallcorba i David Colomer.**

truc consistia a estereotipar al màxim qualsevol individu que considerava adient per realitzar una metàfora de la nostra societat, ja fos un escocès borratxo o un astronauta d'Alaska. Un cop vestit el personatge, el despullava sense pietat. Ho feia quan escrivia o quan debatia sobre qualsevol tema. Caminar amb ell, doncs, resultava perillós perquè en qualsevol moment podies ser la següent víctima. Era el seu *divertimento*. Si ho entenies, cap problema; si no, el risc de ser ofès era total. En general rebien feministes, ecologistes, *hippies* reconvertis, polítics fracassats, empleats de banca, comercials i també qualsevol cosa que s'assemblés a la família tradicional. El seu etern projecte de novel·la no començada estava inspirat en la figura d'un perdedor absolut: Raimon Obiols. Tenia la fórmula per canviar la seva fortuna: «Només pot guanyar d'una manera: que li descobreixin una malaltia incurable. Llavors la gent, per pena, el votaria de forma massiva».

El grotesc món del futbol

Vam començar plegats a treballar discontinuament el 1990 a l'antiga redacció del carrer Figuerola d'*El Punt*, tot i que també, cal dir-ho, coincidíem al bar i/o a l'hemeroteca de la Facultat de Ciències de la Comunicació de la Universitat Autònoma. Va començar a fer furor amb les cròniques del Palamós a 2a divisió A. Aquell equip et podia interessar tant com la física de partícules, però era una pàgina que s'havia de llegir. El grotesc món del futbol de segona divisió era un paradís per a la

seva recargolada ment. Amb el futbol va començar a afilar el seu estil. Era un esport o una religió que ell vivia exactament com Nick Hornby en la seva famosa novel·la *Fever Pitch* (1992), amb una passió de vegades desmesurada, sobretot quan hi havia el Barça pel mig. Amb tot, dubto que Hornby, que certament en David admirava, hagués baixat mai fins a les barricades d'un diari comarcal a intentar fer-se un nom contant les gestes de jugadors com Mercader, *Mágico* Díaz o Vilches. Des de Logronyo o Granada i amb quatre gargots a la llibreta era capaç de dictar per telèfon un partit sencer en un *tour de force* literari que deixava bocabadat a qui estava a l'altre costat de la línia.

Més endavant, amb el naixement d'*El 9 Esportiu*, del qual fou una de les principals ànimes, es va poder esplanar a gust amb els partits d'un Barça de caricatura, amb personatges impagables, com ara Van Gaal, Rochemback, Joan Gaspart o Enric Reyna. Això li va donar un reconeixement a tot Catalunya. No es podia llegir cap

El seu estil a l'hora de traçar els personatges era el d'un davanter que va directe a barraca

>> **David Colomer**
a la redacció d'El Punt.

altra crònica en català del Barça amb un esperit tan literari i provocador. No sé si hauria estat capaç de glossar la bellesa del joc de l'equip de Pep Guardiola. Ell convivia més bé amb jugadors inclassificables i fracassats i amb l'etiqueta d'etern perdedor d'un club com el Barça de llavors. Em convencé per formar part també d'*El 9 Esportiu* mentre em torturava en una pista de tennis amb un *passing shot* rere un altre. El seu esperit competitiu, en aquest sentit, era admirable. Quan jugava a futbol era tot un cas. A la porteria era un jugador immens. De fet, havia arribat a formar part de la plantilla de l'històric Júpiter. El problema era que moltes vegades s'avorria i preferia jugar al mig del camp, on podia provar el xut des de 30 metres i practicar un individualisme que treia de polleguera els seus companys, entre els quals em comptava.

Parlar dels autors, els llibres, la música i les pel·lícules que admirava és una manera com una altra d'entendre com veia tot allò que l'envoltava. No-

més en posaré un parell d'exemples que ara em vénen al cap: el títol del seu primer recull de contes, *Préssecs i dièsel*, estava copiat d'una cançó instrumental d'Eric Clapton (1977, àlbum *Slowhand*), i el film que probablement més el va impactar fou *El Club de la Lucha*, tant per l'àcida visió de la societat de l'escriptor nord-americà Chuck Palahniuk com per la música dels Pixies.

En definitiva, la seva vida intel·lectual era una mescla explosiva de futbol, literatura i rock-and-roll.

Lluís Simon
és periodista.

El seu etern projecte de novel·la no començada s'inspirava en la figura d'un perdedor absolut: Raimon Obiols

Les gotes de suor

El tríptic / DAVID COLOMER

No us podeu arribar a imaginar com odio una cosa en concret de l'estiu: quan les gotes de suor es desprenen del borrisol de les aixelles i es precipiten per aquesta mena de buidor frígida que l'aire condicionat dels cotxes crea entre la pell socarrimada de la platja i la camisa distingida però xopa del dia. I com odio que això passi en dilluns. Em sento com si supurés un element químic desconegut i glaçat, una parsimoniosa pluja de deixalla orgànica.

Intento relaxar-me. Ho intento. I inevitablement penso en la necessitat que tenim de relaxar-nos aquests dies. Ens hem pres unes vacances per relaxar-nos però som conscients que ens hem instal·lat en un *matrix* de dies sense fax, sense sabates, sense saber què farem l'endemà. El plaer circumstancial de no saber què farem l'endemà ens allibera i alhora ens aclapara. Arribarem altre cop a la conclusió que no n'hi ha prou amb un mes de terròs de sucre per retrobar la nostra pròpia identitat. Identitat de què? Quina identitat podem tenir ajaguts tot el dia fent el gos per casa? Diu Houellebecq que l'autèntica identitat personal només es pot assolir engegant-ho tot, en el millor dels casos.

Potser té raó. En tot cas, això deu ser més divertit que prendre clares en una terrassa o sentir el televisor del veí a les tres de la matinada. La fastigosa calor de les tres de la tarda, quan veus una senyora fonent-se sobre la vorera, quan poses un dit sobre la pintura d'un pas de zebra i toques les brases de l'infern. Com ens convé una glaciació i poder pronunciar «doncs bé» a totes les coses que ens passen.

El penúltim article d'opinió que va publicar David Colomer al diari *El Punt*, el 2 d'agost del 2003.